

at han glæder sig til en Dag at kunne invitere dig ind i Amalienborgs Vagtstue for at overbevise dig derom.

Nu blot min egen Hilsen til dig og alle dine.

Din hengivne

FADER.

„Tænk dig!“ udbrød Emanuel efter endt Læsning og saa' med et straalende Blik hen paa Hansine, der sad i sin Armstol, bøjet over sit Sytøj. „Jeg faar mine gamle Værelser med Udsigt til Kanalen og Børsen og Kristiansborg Slot! Det kan virkelig blive morsomt! . . . Og er det ikke prægtigt med den Have? Tænk, hvor Børnene kan tumle sig dér! Synes du ikke, det altsammen lyder rigtig godt?“

Hansine nikkede blot. Hendes Bryst bølgede, og hun havde lukket Øjnene som et Menneske, der kæmper med sig selv.

Brevet fra Betty var præget af den Sindets dybe Nedstemthed, som Tabet af hendes eneste Barn havde fremkaldt hos hende. Hun skrev:

„Du véd ikke, hvor her er bleven tomt og trist i vore Stuer, siden Vorherre tog min lille Kai fra mig. Hvor længes jeg ikke efter, at dine Børn skal komme herind, for at jeg atter kan